

год. прѣминалъ Дунава. Отъ парахода Радецки Хр. Ботевъ праща до жена си Венета и дѣцата си Димитра и Иванка знаменитото свое писмо, въ което ѝ казва, че *послѣ отечеството си*, той обича нея и я моли да гледа малката Иванка. Оставени безъ никакви сръдства на чужбина, тѣ, Венета и Иванка — прѣкарватъ непосилни дни. Подъ натиска и неумолимостъта на нищетата на живота и велика скръбъ израства Иванка, дъщерята на знаменития български поетъ-революционеръ. Димитъръ, — синъ на Венета отъ първия ѝ мжжъ, — се ползувалъ съ грижитѣ на вуйка си митрополита Панаретъ Рашевъ, — слѣдвалъ въ клас. гимназия на Николаевския пансионъ, послѣ на западъ, дѣто добилъ висше образование. Днесъ той е гимназиаленъ учителъ въ София.

Слѣдъ освобождението на България, Венета се прѣселва въ градъ Търново, дѣто Иванка свършва четиритѣ отдѣления отъ първоначалното училище, като изпитва всѣки часъ оскѣдността, както всички бѣдни дѣца. Но сѣдбата е прѣвратна. Слѣдъ свършването на четвърто отдѣление, повикани, Венета и Иванка заминаватъ отново за градъ Букурещъ (Ромжния) и се прибиратъ да живѣятъ при вуйка си — бѣлѣжития български благодѣтель митрополитъ Панаретъ Рашевъ, който настанява Иванка въ пансиона на М-me Borck, гдѣто слѣдвала двѣ години, а, слѣдъ смъртъта на митрополита, отново се прѣселватъ въ Търново и постѣпва въ дѣвическата гимназия. Оттукъ на татѣкъ животътъ на Иванка е вече едно непрѣстанно умствено усъвършенствуване. Слѣдъ като свърши четвърти класъ, Иванка заминава за Виена и постѣпва въ пансиона Notre Dame de Sion. Слѣдъ половинъ година, обаче, заминава за Женева, дѣто постѣпва въ Ecole Secondaire et Supérieure, което училище тя свършва съ блѣскъвъ успѣхъ прѣзъ мѣсецъ мартъ 1895 год.

Като се завръща въ България, Иванка Ботева